

இரண்டாவது குடியரசு
யாழ்ப்புழ் (1978)
தமிழ்
மக்களும்

அரசியல் சீந்தனை
நூல் வர்சை

24

சீ.அ.யோதிலிங்கம்

வெளியீடுசமூக விஞ்ஞான
ஆய்வு மையம்

முன்னுரை

சமூக விந்ஞான ஆய்வு மையம் மாதம் தோறும் வெளியிடும் அரசியல் சிந்தனை நூல் வரிசையில் 24வது நூலாக சி.அ.யோதிலிங்கம் எழுதிய “**அரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பும் (1978) தமிழ் மக்களும்**” என்ற இச் சிறு நூல் வெளிவருகின்றது. புதிய அரசியல் யாப்பு பற்றிய உரையாடல் நடந்துகொண்டிருக்கின்ற இக் காலப்பகுதியில் தமிழ் மக்கள் நிலை நின்று யாப்பு முயற்சிகளை பார்ப்பதற்கு இச் சிறுநூல் உதவும் என நம்புகின்றோம்.

அரசியல் யாப்பு என்பது அரசொன்றின் சட்டத்துறை நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள், அவற்றிற்கிடையேயான தொடர்புகள், அவற்றிற்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான தொடர்புகள் மக்களின் உரிமைகள், கடமைகள், தேர்தல் முறைகள், யாப்பு திருத்த முறைகள் என்பவற்றைத் தொகுத்துக் கூறும் ஆவணமாகும்.

பன்முக சமூக அமைப்பில் அரசியல் யாப்பு நடுநிலையாளனாக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பாக்கப்படுகின்றது. ஆனால் துரதிஸ்ட வசமாக இலங்கையின் அரசியல் யாப்புக்கள் என்றுமே நடுநிலைமையைப் பேணியதில்லை. பெரும்பான்மைச் சமூகத்திற்குச் சார்பாகவும் ஏனைய சமூகங்களை அரசு அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து ஒதுக்கி வைப்பதாகவும் இருந்தது.

பிரித்தானியரின் கையிலிருந்த ஆட்சி அதிகாரங்கள் அரசியல் யாப்புக்கள் ஊடாகவே இலங்கையர்களின் கைகளுக்கு மாற்றப்பட்டன. 1833ம் ஆண்டு கோல்புறாக அரசியல் சீர்திருத்தம் மூலம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக் கைமாற்றம் 1972ம் ஆண்டு முதலாவது குடியரசு யாப்பினையே முடித்துவைக்கப்பட்டது. 1833ல் உருவாகி வளர்க்கப்பட்ட ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பிடம் பெரும்பான்மை தேர்தல் மூலம் ஆட்சி அதிகாரம் கையளிக்கப்பட்டமையால் அது

இயல்பாகவே பெரும்பான்மை சமூகத்தின் கைகளுக்கு சென்றது. தமிழ் மக்கள் அரசியல் அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து வெளியே தூக்கி வீசப்பட்டனர். இதனால் இலங்கையில் அரசியல் யாப்பு வரலாறு என்பதே தமிழ் மக்களை ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தூக்கி வீசிய வரலாறாக உள்ளது.

இச் சிறுநூல் அரசியல் யாப்பிற்கான வெது திருத்தத்திற்கு முன்னர் இருந்த நிலையையும் பின்னர் இருந்த நிலையையும் விபரிக்கின்றது. வெது திருத்தத்திற்கு முன்னர் கட்டமைப்புசார் இன அழிப்பில் கவனம் செலுத்திய இலங்கை அரசு வெது திருத்தத்திற்கு பின்னர் வளர்ச்சியடைந்து வந்த ஆயுதப் போராட்டத்தை நசுக்குவதில் கவனம் செலுத்தியது எனக் கூறுகின்றது.

புதிய அரசியல் யாப்பில் தமிழ் மக்களின் நலன்கள் எவ்வாறு உள்ளடக்கப்பட வேண்டும். என்பதற்கான புரிதலை இச் சிறு நூல் தருமென நம்புகின்றோம்.

நன்றி.

சமூக விஞ்ஞான ஆய்வு மையம்
28, செம்மணவீத
நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம்.

இரண்டாவது குடியரசு யாப்பும் (1978)

தமிழ் மக்களும்

இலங்கைத்தீவு மிக நீண்ட காலம் மேற்குத்தேச வல்லரசுகளின் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடாக விளங்கியது. 1505 தொடக்கம் 1658 வரை போர்த்துகேயரும் 1658 தொடக்கம் 1796 வரை ஒல்லாந்தரும் 1796 தொடக்கம் 1948 வரை ஆங்கிலேயரும் இலங்கையை ஆட்சி செய்தனர். போர்த்துகேயரும், ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் சட்டம், சமயம் போன்ற துறைகளில் மாற்றங்களைச் செய்தார்களே தவிர அரசியல், பொருளாதார துறைகளில் பாரிய மாற்றங்களைச் செய்யவில்லை. இதில் மாற்றங்களைச் செய்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்களேயாவர். இவர்கள் பொருளாதார துறையில் பாரிய முதலீட்டுடன் கூடிய பெருந்தோட்டத்துறையை அறிமுகம் செய்ததோடு அரசியல் துறையில் பிரித்தானிய தாராண்மை ஜனநாயக அரசியல் நிறுவனங்களையும் அறிமுகம் செய்தனர்.

1833ம் ஆண்டு கோல்புறுக் அரசியல் சீர்திருத்தத்துடன் தாராண்மை ஜனநாயக அரசியல் நிறுவனங்கள் அறிமுகமாகின. இதன் சுமுக செயற்பாட்டிற்காக அரசியல் சீர்திருத்தங்கள், அரசியல் யாப்புக்களும் அறிமுகமாகின பிரித்தானியர் கைகளில் இருந்த ஆட்சி அதிகாரங்கள் அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் அரசியல் யாப்புக்கள் ஊடாகவே இலங்கையர்களின் கைகளுக்கு மாற்றப்பட்டன எனலாம். கோல்புறுக் அரசியல் சீர்திருத்தத்துடன் (1833) ஆரம்பமாகிய இக் கைமாற்றம் குறுமக்கலம் சீர்திருத்தம் (1912), மானிங் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1921) மானிங்-டிவன்சயர் அரசியல் சீர்திருத்தம் (1924), டொனமூர் அரசியல் யாப்பு(1931) என வளர்ந்து சோல்பரி அரசியல் யாப்புடன் (1947) முழுப்பொறுப்பாட்சியை வழங்கி முதலாவது குடியரசு யாப்புடன் (1972) முழுமையாக விலகிக்கொண்டது.

இவ் ஆட்சி அதிகாரக் கைமாற்றம் 1833ம் ஆண்டு கோல்புறாக் அரசியல் சீர்திருத்தம் உருவாக்கிய ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பிடம் பெரும்பான்மை ஜனநாயகப்படி வழங்கப் பட்டமையால் தமிழ் மக்கள் ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தூக்கி எறியப்பட்டு 1972ம் ஆண்டு முதலாவது குடியரசு யாப்புடன் முழுமையாக தூக்கிவீசப்பட்டனர் எனலாம். எனவே இலங்கையின் அரசியல் யாப்பு வரலாற்றினை ஆட்சி அதிகாரக் கட்டமைப்பிலிருந்து தமிழ் மக்களை தூக்கி வீசிய வரலாறு என்றே குறிப்பிடலாம்.

இந்த தூக்கி வீசுதல் வரலாற்றுக்கு சமாந்தரமாக தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசமாக இருப்பது அழிக்கப்படும் வரலாறும் வளர்ந்தது.

1931 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் யாப்பு வழங்கிய அரைவாசிப் பொறுப்பாட்சியுடன் இந்த அழிப்பு நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாகின. 1947 இல் அறிமுகமான சோல்பரி அரசியல் யாப்புடன் அதிதீவிரமடைந்தது. நிலப்பறிப்பில் ஆரம்பமான இந்த அழிப்பு நடவடிக்கைகள் பின்னர் மொழிப்புறக்கணிப்பு, பொருளாதாரச் சிதைப்பு, கலாச்சாரப்பறிப்பு, என வளர்ந்து ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் உயிர் அழிப்புகளாக மாறின. இதன் விளைவாக 1958ம் ஆண்டு இன அழிப்பு, 1977ம் ஆண்டு இன அழிப்பு, 1983ம் ஆண்டு இன அழிப்பு என மூன்று பெரும் உயிர் அழிப்புகளை வரலாறு கண்டது.

1948 ம் ஆண்டு சுகந்திரதினத்தை தொடர்ந்து இன அழிப்புக்கு சமாந்தரமாக அரசாங்கத்தை சிங்கள மயமாக்கும் செயற்பாடுகளும் இடம் பெற்றன. 1956 ம் ஆண்டின் தனிச்சிங்களச் சட்டம் சிங்கள மயமாக்கலில் ஒரு மைல் கல் ஆகும். 1972 ஆம் ஆண்டு முதலாவது குடியரசு யாப்பு சிங்கள மயமாக்கல் செயற்பாட்டிற்கு அரசியல் யாப்பு அந்தஸ்தினைக் கொடுத்தது. சிங்கள மொழி அருசுகரும மொழி என்பதற்கு யாப்பு அந்தஸ்து கொடுத்த வேளை தமிழ் மொழியின் உபயோகத்திற்கு கூட யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கவில்லை. அது பாராளுமன்ற சட்டமாகவே இருந்தது.

மறுபக்கத்தில் பௌத்தமதம் முதன்மை மதம் என்பதற்கு யாப்பு அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பினை சிங்கள மயமாக்கலின் நான்காவது கட்ட பரிணாம எனலாம். ஏற்கனவே 1ஆம், 2ஆம், 3ஆம் கட்ட வளர்ச்சிகள் முறையே டொனமூர், சோல்பரி, முதலாவது குடியரசு யாப்பு காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்தன. இவ் யாப்பு அரசியல் நிர்ணய சபை எதுவும் அமைக்கப்படாமல் பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழு மூலமே உருவாக்கப்பட்டது. முன்னைய யாப்புக்களைப் போலவே இவ் யாப்பின் உருவாக்கத்திலும் தமிழ் மக்கள் பங்குபற்றவில்லை. அவர்களின் சம்மதம் இல்லாமலே 1978 செப்டெம்பரில் யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது.

தமிழ் மக்களின் போராட்டம் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகின்ற ஆயுதப் போராட்டம் என்ற கட்டத்திற்கு வந்தமையினால் தமிழ் மக்களும் இவ் யாப்பு உருவாக்கத்தினைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. இலங்கை இனக்குழு விவகாரத்தைப் பொறுத்தவரை இவ் யாப்பின் நோக்கம் எழுச்சியடைந்து வந்துள்ள தமிழர் போராட்டத்தினை நசுக்குவதாக இருந்தது. யாப்பினை யாப்பு திருத்தத்திற்கு முன்னரான பகுதி யாப்பு திருத்தத்திற்குப் பின்னரான பகுதி என ஆய்வு செய்வதன் மூலம் நடைபெற்றவற்றின் நோக்கத்தை அறிந்துகொள்ளலாம்.

யாப்பு திருத்தத்திற்கு முன்னரான பகுதி இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வு கிடைக்காத வகையில் யாப்பை இறுக்கமாக்குவதில் அக்கறை செலுத்தியிருந்தது. இவ் இறுக்கத்தில் மிக முக்கியமாக காணப்பட்டவை. யாப்பை திருத்துவதற்கான கடின ஏற்பாடுகள் ஆகும். இனப்பிரச்சினை தீர்வோடு தொடர்புடைய முக்கிய திருத்தங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமாயின் அவை தொடர்பான ஏற்பாடுகளுக்கு 2/3 பெரும்பான்மையுடன் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு ஒன்றின் மூலம் பெறப்படும் மக்களின் சம்மதம் தேவை என்றும் கூறப்பட்டது.

இக் கடினமான ஏற்பாடுகள் மூலம் இலங்கை ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசு என்ற ஏற்பாட்டினை மாற்றுதல், பௌத்தமதம் முதன்மை மதம் என்பதனை மாற்றுதல், தேசியக்கொடி, தேசியகீதம் என்பவற்றினை மாற்றதல் என்பன மேற்கொள்ள முடியாததாகின.

இலங்கை என்ற ஆட்சிக் கட்டமைப்புக்குள் வழங்கப் படுகின்ற எந்தத் தீர்வும் அதிகாரப் பங்கீடு பற்றிய தீர்வாக இருப்பது அவசியமானதாகும். இதன்மூலமே தமிழ் மக்களின் கூட்டிருப் பினையும், கூட்டு உரிமையையும் கூட்டு அடையாளத்தையும் குறைந்த பட்ச மட்டிலாவது பாதுகாக்க முடியும். ஒற்றையாட்சி அமைப்புக்குள் இவ் அதிகாரப் பங்கீட்டினை வழங்குவதற்கு சாத்தியங்கள் கிடையாது. அவ்வாறு வழங்கப்படுகின்ற அதிகாரப் பங்கீடும் உண்மையான அதிகாரப் பங்கீடாக இருக்க முடியாது.

பௌத்த சிங்களக் கருத்து நிலை சிங்கள சமூகத்தில் மேலாதிக்கம் பெற்ற நிலையில் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் ஒரு தீர்வினைக் கொண்டுவருவது கூட நடைமுறையில் சாத்தியமில்லை. இந் நிலையில் 2/3 பெரும்பான்மை பற்றி நினைத்தே பார்க்க முடியாது. நடைமுறையில் உள்ள விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறை அதற்கான சந்தர்ப்பத்தினை அறவே வழங்காது. அதனுடன் மக்கள் தீர்ப்பின் தேவை என்பது கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும்.

எனவே தீர்வு விடயத்தில் திறக்கவே முடியாத ஓர் பெரிய பூட்டினை அரசியல் யாப்பு உருவாக்கியுள்ளது என்றே கூறவேண்டும். இந்நிலை அரசுத் தலைவர்கள் தீர்வு தொடர்பான விடயத்தில் கைவிரிப்பதை இலகுவாக்கியுள்ளது. பிரேமதாஸா, சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்கா ஆகியோர் தீர்வு யோசனைகளை முன்வைக்கும்படி அழுத்தங்கள் வந்தபோது இவ் ஏற்பாட்டினைக் காட்டியே கைகளை விரித்தனர். 2/3 பெரும்பான்மையும் மக்கள் தீர்ப்பு ஏற்பாடும் ஆட்சி யாப்பில் இருக்கும் போது இலங்கை அரசு என்ற மட்டத்தில் தீர்வு முயற்சிகள் எப்போதாவது வெற்றியளிக்கும் எனக் கூற முடியாது.

திருத்தத்திற்குப் பின்னரான பகுதி போராட்டத்தை நசுக்குவதற்காகவே கொண்டுவரப்பட்டது. அதாவது முதலில் வந்த பகுதி தீர்வு எதுவும் வரவிடாமல் தடுக்க பின்னர் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்கள் போராட்டத்தை நசுக்கும் பணியில் அக்கறை செலுத்தின. இத் திருத்தங்களில் மிக முக்கியமானதாக இருந்த திருத்தம் வெது திருத்தமாகும். இதன்படி தமிழ் மக்களின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கை சட்டவிரோதமாக்கப்பட்டது. தனி நாட்டுக்கான இயக்கங்களில் அங்கத்துவம் வகித்தல், பிரசாரம் செய்தல், ஆதரவாக இருத்தல் என்பன தண்டனைக்குரிய குற்றமாக்கப்பட்டு, அவர்களின் சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்படும் என்றும் கூறப்பட்டது. அத்துடன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உட்பட அரசு ஊழியர்கள், சட்டத்தரணிகள் என்போர் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவாகச் செயற்படமாட்டேன் எனச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்த பின்னரே பதவிகளைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் எனவும் விதிக்கப்பட்டது.

இந்த ஆறாவது திருத்தம் தமிழர் அரசியலில் பாராளுமன்ற அரசியலை செயலற்ற நிலைக்கு கொண்டுவந்தது. இதனால் தனிநாட்டுப் பிரகடனத்தை விடுத்த தமிழர்களின் பாராளுமன்றத் தலைமையான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் பாராளுமன்றத்திலிருந்து விலகி தமிழ்நாட்டில் அடைக்கலம் புக ஆயுதம் தாங்கிய விடுதலை இயக்கங்கள் தமிழர் அரசியலின் முன்னிலைக்கு வந்தன.

வெது திருத்தத்திற்கு முன்னரே 1983 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற அழிப்பு நடவடிக்கைகள் ஆயுதப் போராட்டம் மட்டுமே ஒரேயொரு வழிமுறை என்ற நிர்ப்பந்தத்தை தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியது. தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் விடுதலை இயக்கங்களில் இணைந்தனர். இந்தியா இலங்கைத் தீவை தனது செல்வாக்கு வட்டத்துக்குள் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற தனது நலன்களுக்காக ஆயுத இயக்கங்களுக்கு தமிழ்நாட்டில் பின் தள

வசதி, பயிற்சி என்பவற்றை அளித்ததோடு, ஆயுதங்களையும் வழங்கியது. அதேவேளை இவ் இயக்கங்களின் ஆயுத நடவடிக்கைகளைப் பயன்படுத்தி தனது நலன்களுக்காக இலங்கை அரசுடன் பேரம் பேசும் இராஜதந்திர நடவடிக்கைகளிலும் இறங்கியது.

இந்தியாவின் இத்தகைய உள்நுழைவுடன் இலங்கை இனக்குழு விவகாரமும், இலங்கை மட்டத்திலிருந்து பிராந்திய மட்டத்திற்கு சென்றது. பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக இந்தியாவின் தலையீட்டினால் சர்வகட்சி மாநாடுகள், பேச்சுவார்த்தைகள் என பல இடம்பெற்றன. அதன் உச்ச நிலையாக 1985 ஆம் ஆண்டு பூட்டானின் தலைநகரான திம்புவில் "திம்பு மாநாடு" கூட்டப்பட்டது. இம் மாநாடும் தோல்வியடையவே இந்தியா நேரடியாக தான் மட்டும் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டு 1987ம் ஆண்டு யூலை 29ம் திகதி இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டது. ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கங்களையும், ஒப்பந்தத்தினை ஏற்குமாறு நிர்ப்பந்தித்தது. புலிகள் இயக்கம் ஒப்பந்தத்தை ஏற்பதில் முரண்டு பிடித்தாலும் பின்னர் இந்தியாவின் வற்புறுத்தலினால் ஏற்றுக் கொண்டது.

அரசியல் யாப்பிற்கு கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தங்களில் இரண்டாவது முக்கிய திருத்தம் மேற்கூறிய இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின்படியே கொண்டுவரப்பட்டது. 13வது திருத்தம் என்கின்ற இத் திருத்தத்தின் மூலம் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக மாகாணசபை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சிறிதளவு அதிகாரப்பங்கீடும் வழங்கப்பட்டது. எனினும் அதிகாரப் பங்கீட்டுக்குத் தடையாக யாப் பிலிருந்த ஏற்பாடுகளில் எந்தவித மாற்றமும் மேற்கொள்ளாமலேயே இத் திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக இலங்கை ஒற்றையாட்சி அரசு, பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தைத் துறத்தலோ, கையளித்தலோ கூடாது என்கின்ற ஏற்பாடுகளில் எந்தவித மாற்றங்களும் மேற்கொள்ளப்படாமலேயே 13வது திருத்தம் அரசியல் யாப்பினுள் புகுத்தப்பட்டது.

இதனால் இத்திருத்தம் அரசியல் யாப்பில் பொருத்தமில்லாமல் செருகப்பட்டது.

நடைமுறை செயற்பாடுகளில் இக் குறைபாடு தெளிவாகத் தெரிந்தது. மாகாணசபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களில் கூட சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மாகாணசபைகளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மாகாணசபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களில் எந்தளவுக்குச் சட்டங்களை இயற்றலாம் என்பதற்குப் பாராளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தினை இயற்றிக் கொடுக்க வேண்டிய நிலையிலிருந்தது. அதாவது யாப்பில் இருந்த ஒற்றையாட்சி அரசு, பாராளுமன்றம் தனது சட்டவாக்க அதிகாரத்தை துறத்தலோ, கையளித்தலோ கூடாது என்ற ஏற்பாடுகளை மாற்றாததினால் மாகாணசபைகளின் சட்டவாக்க அதிகாரம் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. இதனால் மாகாண சபைகளின் அதிகாரம் எது? மத்திய அரசின் அதிகாரம் எது என்பதில் தெளிவு நிலை எதுவும் இருக்கவில்லை. முழுக்க முழுக்க தன் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்குப் பாராளுமன்றத்தையே தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை மாகாண சபைகளுக்கு ஏற்பட்டது.

மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மீள்பெறக்கூடிய பொறிமுறையும் மத்திய அரசிடம் இருந்தது. மாகாணசபை முறை செயற்படத் தொடங்கி 33 வருடங்கள் கடந்த பின்னர் கூட பாராளுமன்றம் மாகாணசபைக்குரிய பிரமாணங்களை இயற்றிக் கொடுக்க முன்வரவில்லை. போக்குவரத்து தொடர்பான அதிகாரத்தில் இந்நெருக்கடி தெளிவாகத் தெரிந்தது. வரதராஜப் பெருமாள் தலைமையிலான வட கிழக்கு மாகாணசபை இவை தொடர்பாக சட்டமியற்ற முற்பட்டபோதும் பாராளுமன்றம் அம் முயற்சியைத் தடுத்தது. இவற்றிற்கு அப்பால் சற்றுத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருந்த பொலீஸ் அதிகாரம் இதுவரை மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்படவில்லை. போதாக்குறைக்கு அதிகாரங்களைப் பங்கிடுவது தொடர்பாக சிங்கள

உத்தியோக குழாத்தினரின் கெடுபிடிகள் சகிக்க முடியாதவையாக இருந்தன. மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட சீறிய அதிகாரங்களைக் கூட விட்டுக்கொடுப்பதற்கு இவர்கள் தயாராக இருக்கவில்லை. இதன் விளைவாக மாகாணசபைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் பல கூட மத்திய அரசினால் மீள்ப பறிக்கப்பட்டன. வைத்தியசாலைகள் தொடர்பான அதிகாரங்கள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். ஆதார வைத்தியசாலைகள், மாவட்ட வைத்தியசாலைகள், மாகாணசபைகளுக்குட்பட்ட அதிகாரங்களாக இருந்த போதும் அவை மீள மத்திய அரசினால் எடுக்கப்பட்டன.

இது விடயத்தில் சிறிது காலம் வடகிழக்கு மாகாண நிர்வாகத்தைப் பொறுப்பேற்றிருந்த வரதராஜப் பெருமாளுக்கு நல்ல அனுபவம் இருந்தது. தனது நிகழ்ச்சி நிர்ல்கள் தோல்வியடைய இறுதியில் தமிழீழப் பிரகடனத்தை விடுத்துவிட்டு இந்தியாவிற்குச் செல்வதைத் தவிர அவருக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை.

பின்னர் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தனுக்கும் இவ் இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டது. முதலமைச்சருக்குப் பதிலாக அரச அதிகாரியான மாகாண ஆளுனரே அதிகாரங்களைப் பிரயோகித்து வந்தார். ஏனைய மாகாண முதலமைச்சர்களுக்குக் கிடைத்த அதிகாரங்கள் கூட தனக்குக் கிடைக்கவில்லை என சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தன் புலம்பும் நிலை ஏற்பட்டது.

மாகாணசபை அனுபவம் தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுத்த பிரதான படிப்பினை அதிகாரப் பங்கீட்டின் பிரதான அழுத்தி சிங்கள அரசாங்கத்திடம் இருக்கக் கூடாது என்பதாகும். மாகாணசபை அரசாங்க முறையில் மத்திய அரசாங்கம் என்பது கூட்டரசாங்கமாக இல்லை. மாறாக சிங்கள நிலைப்பட்ட அரசாங்கமாகவே உள்ளது.

மறுபக்கத்தில் இப் 13வது திருத்தம் விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கும் ஒரு கருவியாகவே பயன்பட்டது. இந்திய

அரசாங்கம் இதனைக் காட்டியே விடுதலை இயக்கங்களிடம் ஆயுதங்களைப் பறிமுதல் செய்தது. இச் சூழ்நிலையிலிருந்து விடுலைப்புலிகள் விடுபட்டிருந்தாலும் மீண்டும் தமிழ்ச் சமூகம் சிக்குப்பட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எந்தப் பயனும் இல்லாத மாகாணசபை முறையைத் ததான் தமிழர் தலையில் கட்டிவிடுவதற்கு இலங்கை, இந்திய அரசுகள் முண்டியடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அதுவும் ஒரேயொரு பிரயோசனமாக இருந்த வடக்கு கிழக்கு இணைப்பையும் பிரித்துவிட்டே தலையில் கட்டும் முயற்சி நடைபெறுகின்றது. இது விடயத்தில் ஒரு தேசிய இனத்தின் கூட்டிடுப்பு, கூட்டுரிமை, கூட்டடையாளம் என்பவை பற்றி இச் சக்திகள் எந்தவித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை.

கூட்டிடுப்பு, கூட்டுரிமை கூட்டடையாளம் என வருகின்ற போது, தமது தாயகத்தை கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருக்கக் கூடிய, தனது தலைவிதியைத்தானே நிர்ணயிக்கக் கூடிய காணி அதிகாரம், சட்டம் ஒழுங்கு அதிகாரம், தமது சொந்தக் காலில் நிற்கக் கூடிய பொருளாதார வலுவைத் தேடும் அதிகாரம் போன்றவற்றை மாகாண அரசிற்கு வழங்குவதற்கு இலங்கை அரசு என்றைக்குமே தயாராக இருந்ததில்லை.

13வது திருத்தத்திலுள்ள இன்னொரு முக்கிய விடயம் தமிழ் மொழிக்கு வழங்கப்பட்ட அரசு கரும மொழி அந்தஸ்தாகும். 33 வருடங்கள் கழித்த பின்னரும் கூட சுற்றறிக்கைகள், தீர்மானங்கள் என்பன வெளிவருகின்றனவே தவிர தமிழ் அரசுகரும மொழி என்பது 10வீதம் கூட இன்னமும் நடைமுறைக்கு வரவில்லை. எழுத்து ரீதியாக யாப்பில் உள்ளவற்றைக் கூட நடைமுறைக்கு கொண்டு வருவதற்கு அரசாங்கம் விரும்பியதில்லை என்பதற்கு இது சிறந்த உதாரணமாகும்.

குறிப்பாக ஒரு பிரதேச செயலாளர் பிரிவு மட்டத்தில் 12வீதத்திற்கு மேல் இரு மொழி பேசுபவர்கள் வசித்தால் இரண்டு

மொழிகளுக்கும் அப் பிரதேசத்தின் நிர்வாக மொழியாக இருக்க வேண்டும் என அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை இலங்கை ஆட்சியாளர்கள் வட - கிழக்கு சிங்களக் குடியேற்றங்களில் உடனடியாகவே அமுல்படுத்தினர். ஆனால் மலையகம் உட்பட தென் இலங்கையில் சிறிதளவு கூட பயன்படுத்தவில்லை. மலையக மக்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ள நுவரேலியா, அம்பேகமுவ பிரதேசசபை நிர்வாகங்களிலும் பயன்படுத்தவில்லை.

இதைவிட மாவட்ட மட்டத்தில் தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கின்ற போதும் அம்பாறை திருகோணமலை மாவட்ட அரசாங்க செயலகங்களில் இவை நடைமுறையில் இல்லை. அங்குள்ள அரசு செயலகங்கள் தனிச் சிங்கள மொழியிலேயே நடைபெறுகின்றன. அரசாங்க அதிபராகவும் எப்போதும் சிங்களவர் ஒருவரே பதவி வகிக்கிறார்.

திருத்தத்திற்கு முன்னரான யாப்பில் தமிழ் மொழி தேசிய மொழி எனக் கூறப்பட்ட போதும் பின்னர் 13வது திருத்தத்தின் மூலமும், 16வது திருத்தத்தின் மூலம் தமிழ் மொழி அரசு கரும மொழி எனக் கூறப்பட்ட போதும் நடைமுறையில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. அரசு கரும மொழி ஏற்பாட்டினை நடைமுறைப் படுத்துவதற்காக அரசு கரும மொழி ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்ட போதும் எந்த ஒரு முன்னேற்றமும் நிகழவில்லை.

அரசியல் யாப்பு சட்டத்திற்கு அப்பால் யாப்பு வழங்கிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி சட்ட நிர்வாக, நீதித்துறைகள் மூலமாகவும், விடுதலைப் போராட்டத்தைப் நசுக்கும் பணிகள் முடுக்கிவிடப்பட்டன. யாப்பின் ஆரம்ப காலத்தில் ஜே.ஆர். அரசாங்கத்திற்குக் கிடைத்த 5/6 பெரும்பான்மை அதற்குப் பெரிதும் உதவியது.

பாராளுமன்றத்தில் 1978ல் புலித் தடைச் சட்டமும், 1979ல் பயங்கரவாதத்தடைச் சட்டமும் கொண்டுவரப்பட்டன. புலித் தடைச் சட்டம் விடுதலை இயக்கங்களைத் தடைசெய்த அதே நேரம் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் தமிழ் மக்களை நினைத்தது போல சித்திரவதை செய்வதற்கு ஆயுதப் படைகளுக்கு அனுமதியை வழங்கியது. சித்திரவதைகளின் மூலம் பெறப்பட்ட ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களின் அடிப்படையில் தண்டனைகளையும், பெற்றுக் கொடுக்க முடிந்தது. பாதுகாப்பு அமைச்சின் கட்டளை மூலம் நீண்டகாலம் விசாரணைகள் எதுவுமின்றி சந்தேகத்தின் பேரில் தடுத்து வைக்கவும் முடிந்தது. இவ்விரு சட்டங்களினாலும் செய்ய முடியாத பணிகளை அவசரகாலச் சட்டம் தன் கையில் எடுத்துச் செய்தது.

சந்திரிகா காலத்திலும், மகிந்தர் காலத்திலும் இச்சட்டங்களிற்கும் கூட பெரிய தேவைகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. படையினர் தாம் விரும்பும்போதெல்லாம், பாதுகாப்பு ஒழுங்கு விதிகள் என்ற பேரில் மக்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இக் காலங்களில் தமிழ்ப் பிரதேச அரச அதிகாரிகள் பெயருக்கே கடையாற்றினர். உண்மையான நிர்வாகம் பிரதேச படைத் தளபதிகளின் கைகளிலிருந்தது. உயர் பாதுகாப்பு வலயம், மீன்பிடி பாதுகாப்பு வலையங்கள் என்பவற்றை பிரதேச படைத்தளபதிகள் தமது விருப்பம் போல பிறப்பித்தனர். நடமாடும் சுதந்திரம், கட்டுப்படுத்தப்பட்டு பாஸ் கெடுபிடிகள் நடைமுறைக்கு வந்தன. தமிழ் மக்கள் அடையாள அட்டைகளுடன் பாஸ் கடதாசிகளையும் செல்லும் இடமெல்லாம் கொண்டு செல்ல வேண்டிய அவலநிலை ஏற்பட்டது. அடையாள அட்டை தமிழர் என்பதை அடையாளம் காணவும், பாஸ் கடதாசி பிரதேசத்திற்குப் புதியவர் என்பதை அடையாளம் காணவும் உதவியது. இது விடயத்தில் ஒழுங்குவிதிகள் நிரந்தரமானதாகவோ, ஒரு சீரானதாகவோ இருக்கவில்லை. படைத்தளபதிகள் தமது விருப்பம்

போல காலத்திற்கும் பிரதேசத்திற்கும் ஏற்ற வகைகளில் இவற்றை உருவாக்கினர்.

தற்போதைய காலத்தில் இப்போக்கில் ஒரு பரிணாம வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. போர் நடவடிக்கைகளை இனப் படுகொலை என்ற கட்டத்திற்கு வளர்த்துச் சென்றது. கடத்தல்கள், படுகொலைகள் என்பன தினம் தோறும் அரங்கேறின. அதன் வளர்ச்சியில் கொத்துக் கொத்தாக தமிழர்கள் கொலை செய்யப்படும் நிலையும் ஏற்பட்டது.

நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவி இதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தது. இவ் வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதில் எந்த ஜனாதிபதியுமே பின் நின்றதில்லை. பாதுகாப்பு அமைச்சிற்கு நிதி ஒதுக்கீடுகள் தாராளமாக வழங்கப்பட்டன. மாதாமாதம் அவசரகாலச் சட்டமும், நீடித்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

மறுபக்கத்தில் இவ் யாப்புக் காலத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்களைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகளும் துரிதமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசியல் ரீதியாகவும், ராணுவ ரீதியாகவும் குடியேற்றங்கள் பலப்படுத்தப்பட்டன.

அரசியல் ரீதியாக குடியேற்றங்களை மையமாக வைத்துப் பிரதேசசபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இது பிரதேச சபைகள் மட்டத்தில் அரசியல் ரீதியாக வலிமை பெறுவதற்கு வாய்ப்புக்களைக் கொடுத்தது.

அதேவேளை தேர்தல்கள் மூலம் மாவட்டங்களை பலப்படுத்தும் முயற்சியும் முடுக்கிவிடப்பட்டது. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையில், பாராளுமன்றத்திற்கும், மாகாணசபைகளுக்கும் மாவட்டங்கள் தேர்தல் அலகுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. இதனால் தான் மாவட்ட மட்டத்தில் அரசியல் பலப்படுத்தல் முக்கியத்துவம் பெற்றது. குடியேற்ற முயற்சிகளுக்கு அப்பால் மாவட்டச் சனச் செறிவை செயற்கையாக மாற்றும் வகையில் சிங்கள மாவட்ட மக்கள் தமிழ் மக்களுடன் இணைக்கப்

பட்டன. மொனராகலை மாவட்டத்துடன் இணைந்திருந்த பதியத்தலாவை, மகாலுயா பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகள் அம்பாறை மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டன. இதேபோன்று நிர்வாகச் செயற்பாடுகளுக்காக பதவியா பிரதேச செயலர் பிரிவு அநுராதபுர மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. மலையகத்தில் கண்டி நிர்வாக மட்டத்துடன் இணைந்திருந்த “ஹிங்குரான்கொத்த” தேர்தல் தொகுதி நுவரெலியா மாவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. திருகோணமலையிலும், நுவரெலியாவிலும் தேர்தல் தேவைகளிற்கு மட்டுமே இவை தமிழ் மாவட்டங்களுடன் இணைந்திருந்தன. நிர்வாகத் தேவைகளிற்கு சிங்கள மாவட்டங்களுடனேயே இணைந்திருந்தன.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையில் அதிக சிங்கள ஆசனங்களைப் பெறுவதற்காகவும் தமிழ் மாவட்டங்களில் சிங்கள ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் மாவட்டச் சனச் செறிவு இவ்வாறு செயற்கையாக மாற்றப்பட்டது.

நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரை இன விவகாரத்தில் என்றுமே இலங்கை நீதிமன்றங்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சார்பாக தீர்ப்புக்களை வழங்கியதில்லை. வெறும் சந்தேத்தின் பேரில் கைதுசெய்யப்படுபவர்கள் கூட வருடக் கணக்குகளில் சிறைகளில் அடைபட்டு இருப்பது தமிழர்களின் விதியாகவுள்ளது. தமிழ் நீதிபதிகள் இது விடயத்தில் தமிழ் மக்களுக்குச் சார்பாக நடந்து கொண்டாலும் சிங்கள நீதிபதிகள் அவ்வாறு நடப்பதில்லை.

சந்தேகக் கைதுகளுக்கு அப்பால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் விடயங்களிலும் நடுநிலைமையாகத் தீர்ப்புகள் வழங்கப் படுவதில்லை. சோல்பரி காலத்திலிருந்து இதுவே தொடர்கதையாக உள்ளது. பிரஜாவரிமைச் சட்டம் பற்றிய வழக்கிலும், தனிச் சிங்களச் சட்டம் போன்ற வழக்குகளிலும் சோல்பரி கால நீதிமன்றங்கள் இவ்வாறே நடந்து கொண்டன. தமிழ் மக்களின் நலன்கள் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட யாப்பு ஏற்பாடுகளும், சாதாரணச்

சட்டங்களும் தெளிவற்றனவாக இருப்பதைப் பயன்படுத்தி பொருள்கோடல் வழங்குகின்ற அதிகாரங்கள் மூலமாகவே இவ்வாறான தீர்ப்புக்களை வழங்குகின்றன.

சுனாமிக் பொதுக் கட்டமைப்பு ஏற்பாடுகளை இடை நிறுத்தியமை, வடக்கு-கிழக்கு பிரிப்பு, சம்பூரில் பலவந்தமாக இடம்பெயரப்பட்ட மக்கள் சம்பந்தமான வழக்கு என்பவற்றில் நீதிமன்றம் இவ்வாறே நடந்து கொண்டது. சம்பூர் வழக்கில் மக்களின் வாழ்வுரிமையையே நீதிமன்றம் கவனிக்கத் தவறியிருந்தது. வழக்குத் தொடுத்தவருக்கே இதுபோன்ற வழக்குகளைக் கொண்டு வரவேண்டாம் என எச்சரிக்கையைக்கூட விடுத்திருந்தது. வட-கிழக்கு பிரிப்பு வழக்கில் சிங்கள மரபுரிமையின்படிதான் நடந்து கொண்டதாகப் பிரதம நீதியரசர் ஒப்புதல் வாக்குமூலமே அளித்திருக்கின்றார்.

அதேவேளை தமிழர்கள் கூட்டாகக் கொலை செய்யப்பட்ட போதும், தமிழர் தலைவர்கள் தமிழ்ப் பத்திரிகையாளர்கள் கொலை செய்யப்பட்ட போதும், நீதி விசாரணைகள் பெரியளவிற்கு நடத்தப்படாமல் அவை கிடப்பில் போடப்பட்டன. மூதூர் கொலை, மன்னார் கொலை, பத்திரிகையாளர் சிவராம் கொலை, போன்றவை இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

ஏனைய அரசு நிறுவனங்களைப் போல நீதித்துறையும் பேரினவாத மயப்பட்டிருப்பதையே இப்போக்குகள் காட்டி நிற்கின்றன. தமிழ் மக்களுக்கு இந்நீதிமன்றங்கள் மீது கொஞ்சம் கூட நம்பிக்கை இல்லாமல் போனது.

போர்க் காலத்தில் வட-கிழக்கில் செயற்பட்ட படையினருடன் சம்மந்தப்பட்ட விடயங்களைப் பொறுத்தவரை அங்குள்ள நீதிமன்றங்கள் கண்டும், காணாதவைகள் போலவே நடந்து கொண்டன. தமிழ் நீதிபதிகள் சற்று நேர்மையாக நடக்க முற்பட்ட போதும், அவர்களின் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள்

1. நல்லிணக்க பொறிமுறைகள் தொடர்பான கலந்தாலோசனைச் செயலணியின் அறிக்கையும் தமிழ் மக்களும். -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
2. இந்தியாவும் தமிழ் மக்களும். - சி.அ.யோதிலிங்கம்
3. நினைவு கூர்தல் - 2017 - நிலாந்தன்
4. "தமிழ் அரசியலின் இலக்கும் வழிவரைபடமும்" சி.அ.யோதிலிங்கம்
5. மோடியின் இலங்கைப் பயணமும் மலையகமும்.
சி.அ.யோதிலிங்கம்
6. இந்து சமுத்திரமும் சீனாவும். - கலாநிதி.கே.ரீ.கணேசலிங்கம்
7. வட - கிழக்கு இணைப்பும் முஸ்லீம் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
8. இனப்பிரச்சினைத் தீர்வில் சர்வதேச அனுபவங்கள். -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
9. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு - 1883 தொடக்கம் 1968 வரை (சுருக்க குறிப்புக்கள்) பாகம் - 01 - சி.அ.யோதிலிங்கம்
10. வட கொரியாவும் சர்வதேச அரசியலும்
கலாநிதி. கே.ரீ. கணேசலிங்கம்
11. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் தமிழ் மக்களும். சி.அ.யோதிலிங்கம்
12. மலையக மக்களின் அடையாளம் எது? - சி.அ.யோதிலிங்கம்
13. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்பங்கள் -
சி.அ.யோதிலிங்கம்
14. 2009 இற்குப் பின்னரான தமிழ் இராஜதந்திரம் - நிலாந்தன்
15. தமிழ்த் தேசியம்! நெருக்கடிகளும், வாய்ப்புக்களும்
சி.அ.யோதிலிங்கம்
16. கன்னியாவைப் பாதுகாப்போம் - சி.த. காண்டீபன்,
சி.கமலகாந்தன், சி.அ.யோதிலிங்கம்
17. இளைய தலைமுறைகளுக்கு ஞாபகங்களை கடத்தூங்கள்
- நிலாந்தன்

18. மலையக அரசியல் வரலாற்று வளர்ச்சியும் முன்நகர்த்த வேண்டிய பணிகளும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்
19. புதிய அரசியல் கலாச்சாரமே இன்றைய தேவை - சி. அ. யோதிலிங்கம்
20. தமிழ்மொழி புறக்கணிப்புக்கு வயது - 64 - சி. அ. யோதிலிங்கம்
21. கிழக்கு! தமிழ்த் தேசிய அரசியலிலிருந்து விலகிச் செல்கிறதா? - சி. அ. யோதிலிங்கம்
22. இனப்பிரச்சனை என்றால் என்ன? - சி. அ. யோதிலிங்கம்
23. தமிழகமும் ஈழத்தமிழரும் - சி. அ. யோதிலிங்கம்

விலை - ரூபா 30.00